

ת"פ 2361/09/20 - מדינת ישראל נגד נ' א'

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 2361-09-20 מדינת ישראל נ' א'

לפני כבוד השופטת הבכירה, טל אוסטפלד נאוי

מדינת ישראל
ע"י שלוחת תביעות נתניה

המאשימה

נגד

הנאשם

נ' א'
ע"י ב"כ עו"ד רן עמר-סנ"צ

גזר דין

עובדות כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים, בביצוע ריבוי עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש- בן זוג** - עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ובביצוע עבירה של **תקיפה סתם - בן זוג** - עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 19.5.20 נכנס הנאשם לחדר השינה בו שהתה אשתו מזה כשנתיים (להלן: "**המתלוננת**"), ובין השניים התגלע ויכוח. על רקע הוויכוח אמר הנאשם למתלוננת כי עד שהיא לא תעוף מהבית הוא ימרר לה את החיים, ובתגובה ענתה המתלוננת כי גם היא תמרר את חייו.

בנסיבות אלה, יצא הנאשם מחדר השינה ומיד שב, ותקף את המתלוננת בכך שתפס את צווארה בשתי ידיו, חנק אותה וזרק אותה על המיטה. בתגובה לכך, ניסתה המתלוננת להזיז את הנאשם ממנה, וכתוצאה מכך נגרמה לנאשם שריטה בידו. בהמשך לאמור, המשיך הנאשם לתקוף את המתלוננת בכך שירק בפניה והמתלוננת בתגובה ירקה עליו חזרה.

מיד ובסמוך לכך, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף את עגלת התינוק לרגליה וזרק לעברה סמרטוט ותיק. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת סימנים כחולים ברגלה השמאלית ובידה הימנית והיא סבלה מכאבים בצוואר.

על פי עובדות האישום השני, כשבועיים עובר למתואר באישום הראשון, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, בבית הצדדים, עת החזיקה המתלוננת את בנם התינוק בידה ועמדה כאשר גבה מופנה לנאשם, תקף אותה הנאשם בכך שבעט בחוזקה בישבנה.

עבר פלילי

2. בעברו של הנאשם 3 הרשעות קודמות אשר אינן ממין העניין.

הסכמות הצדדים

3. בין הצדדים גובשה הסכמה לפיה הנאשם יופנה לשירות המבחן שיערוך תסקיר בעניינו. לא גובשו הסכמות עונשיות, אך הוסכם כי רכיב המאסר המותנה שיושת על הנאשם, יחול גם על עבירת איומים.

בהמשך, ובטרם נשמעו הטיעונים לעונש, הופנה הנאשם לבקשת ההגנה לממונה על עבודות השירות, לבחינת כשירותו לשאת מאסר בדרך של עבודות שירות. המאשימה הבהירה באותו מעמד כי עמדתה למאסר בפועל.

הממונה על עבודות השירות

4. בחוות דעת מיום 12.2.23 נמצא הנאשם כשיר לרצות עונש מאסר בעבודות שירות.

תסקירי שירות המבחן

בעניינו של הנאשם הוגשו שלושה תסקירים:

5. בתסקיר הראשון מיום 27.1.22 סקר שירות המבחן את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם. צוין כי מדובר במי שהוא כבן 32, נשוי למתלוננת, אב לילד בן 3, עובד כהנדסאי בניין ומתגורר עם אשתו-המתלוננת ובנם המשותף, בכפר יונה. הנאשם בוגר 12 שנות לימוד, שירת שירות צבאי מלא ומחזיק בתעודת הנדסאי בניין. מזה כעשור עובד הנאשם יחד עם אביו כהנדסאי בתחום הבניין.

הנאשם מסר לשירות המבחן בדיקת שתן שנמצאה נקייה משרידי סמי רחוב.

בהתייחסותו של הנאשם למערכת היחסים הזוגית, תיאר היכרותו עם המתלוננת לפני כשבע שנים, בעת שעבדו סמוך האחד לשנייה, ומעבר למגורים משותפים לאחר כחודש. הנאשם התקשה להתייחס לקונפליקטים משמעותיים ביניהם, אך תיאר כי נהגו לקנא ולעקוב אחר המכשירים הניידים והאינטרקציות החברתיות באופן הדדי. הנאשם תיאר התדרדרות במערכת היחסים בתקופת ההיריון ומריבות תכופות הכוללות הרמות קול מצד שניהם. לתפיסתו, על רקע שינוי רגשי והתנהגותי של המתלוננת בתקופה זו. לדבריו, גם לאחר לידת בנם, האווירה בבית הייתה לחוצה ורגישה כששניהם התקשו לווסת את התנהגותם.

בהתייחס הנאשם לעבירות בהן הורשע, הסביר כי התפתח ביניהם וויכוח שכלל צעקות בעוצמה גבוהה, אך שלל כל אלימות פיזית כלפי המתלוננת, כשלתפיסתו המתלוננת העצימה את חומרת האירוע נוכח מצבה הרגשי והלא יציב בתקופה זו. לאחר תקופת ההרחקה, בני הזוג שבו לחיים משותפים, כשלדבריו, כיום הם מצליחים יותר לווסת את עוצמת הקונפליקטים. עם זאת, הנאשם השליך את האחריות להיווצרות ולעוצמת הקונפליקטים על המתלוננת. הנאשם הצליח לקבל על עצמו אחריות חלקית על התנהלותו, וביטא הבנה מילולית לכך שהוא מתקשה לווסת עצמו בעת קונפליקטים.

שירות המבחן יצר קשר עם המתלוננת אשר תיארה מעקב אחריה ברשתות החברתיות וקנאה שמבטא הנאשם כלפיה. היא תיארה הסלמה במערכת היחסים לאחר לידת בנם, לתפיסתה על רקע קשייו להסתגל לתפקידו החדש, הקושי להבין את המשמעות הזוגיות וההורות המשותפת ואת המחירים האישיים שנדרש לשלם בעקבות זאת. עוד שיתפה בתפיסתה כי לנאשם קושי לבטא את עצמו באופן מילולי, והוא נוטה להרמות קול ולהתפרצויות בעת שחש במצוקה.

כמו כן, ציינה המתלוננת כי נוסף למשבר בעקבות לידת הבן והלחץ הכלכלי שהיו נתונים בו, משבר הקורונה והסגר היו גורם דחק נוסף, ועצמת הקונפליקטים ביניהם החריפה, עד שהנאשם דחף והכה אותה. המתלוננת ציינה כי כיום עדיין מתקיימים ביניהם קונפליקטים בעצימות גבוהה אך הנאשם לא נוקט נגדה באלימות פיזית.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבטא אמביוולנטיות באשר לבעייתיות הדורשת טיפול במצבו, משכאמור, השליך האחריות למעשיו על המתלוננת והתקשה לקבל אחריות מלאה על מעשיו. עוד התרשם שירות המבחן ממי אשר שיתף בפתיחות מחיו, אך על אף מוטיבציה להתנהלות תקינה במישורי חיו השונים, בפועל, מתקשה להתנהל באופן מקדם במצבי קונפליקט וקושי. לנאשם מיקוד שליטה חיצוני, דפוסי התקשרות בלתי בטוחים ויכולתו להכיר ברגשותיו ולבטא אותם מוגבלת.

במצב דברים זה, התרשם שירות המבחן מסיכון במצבו של הנאשם, ככל שלא ישולב בטיפול בתחום האלימות הזוגית. הנאשם ביטא נכונות ראשונית להשתלב בהליך טיפולי שכזה ושירות המבחן ביקש דחייה לבחון אפשרות שילובו בהליך כזה.

6. מן התסקיר השני, מיום 6.6.22 עלה כי לאחר שהופנה הנאשם למרכז למניעת אלימות במשפחה, לא התייצב לשלוש פגישות אליהן הוזמן. לפגישה הרביעית התייצב והמפגש תואר כחיובי. אך עם זאת, גם למפגש החמישי הנאשם לא התייצב. בבירור עם הנאשם, זה מסר כי הוא מעוניין להגיע למפגשים, אך לא הצליח עקב נסיבות משפחתיות, כאשר למפגש החמישי לא התייצב בשל בדיקות רפואיות של בנו.

בשיחה עם המתלוננת עלה כי בתקופה האחרונה חלה רגיעה במערכת היחסים עם הנאשם, היא הרה, הנאשם מסייע לה ושותף פעיל בגידול בנם. בדבריה תיארה הטבה בקשר ביניהם ושללה התנהלות אלימה מצדו.

במצב דברים זה ביטא שירות המבחן ספקנות באשר למוטיבציה וליכולת הנאשם להתגייס לטיפול בעת הזו, על אף ההתרשמות מנזקקות לטיפול.

7. מן התסקיר השלישי, מיום 8.8.22 עלה כי בתקופת הדחייה הנחה שירות המבחן את הנאשם ליצור קשר עם המרכז למניעת אלימות במשפחה, אולם לא זה התייצב לשתי פגישות מתוך השלוש שקבע. בשיחה שקיים שירות המבחן עם המתלוננת, היא שבה ותיארה רגיעה במערכת היחסים הזוגית וציינה כי הנאשם מהווה שותף פעיל בגידול בנם. בדבריה תיארה הטבה בקשר הזוגי ושללה התנהלות אלימה מצדו.

במצב דברים זה סבר שירות המבחן כי אין הנאשם פנוי לקחת חלק בהליך טיפולי, המוטיבציה שהוא מבטא היא

חיצונית והנובעת מקיומו של ההליך המשפטי ולא מהבנה באשר לצורך בבחינת התנהלותו ודפוסי התקשורת שלו.

בבוא שירות המבחן להעריך מצבו של הנאשם, התייחס כגורמי סיכון להמשך קיום מערכת היחסים עם המתלוננת, כאשר ברקע אירועי דחק בעברו של הנאשם שלא עובדו, קשיים להתנהל באופן מקדם במצבי קונפליקט ודחק, קושי בלקיחת אחריות מלאה על מעשיו, היעדר הכרה מצידו בצורך בטיפול והקושי לשתף פעולה עם שירות המבחן וגורמי הטיפול.

כגורמים מפחיתי סיכון נשקלו, דיווחה של המתלוננת על רגיעה במערכת היחסים והיעדר פתיחת תיקים נוספים.

שירות המבחן ציין כי לא ניתן לשלול סיכון להישנות ביצוע עבירות ונוכח הקושי להשתלב בהליך טיפולי, לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש

תמצית טיעוני המאשימה

8. בטיעוניה עמדה המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו, ביניהם הביטחון האישי ושמירה על שלומה של המתלוננת ושלמות גופה, וצינה כי מעשיו של הנאשם פגעו בערכים אלו, שכן העבירות בוצעו כלפי בת זוגו עת שהתה בביתה. המאשימה עתרה לקבוע את מתחם העונש ההולם במסגרת האישום הראשון בין 6 חודשי מאסר ל-18 חודשים ובמסגרת האישום השני עתרה למתחם בין 4 חודשי מאסר ל-8 חודשים, והפנתה לפסיקה.

9. בהתייחסה לנסיבות הקשורות בנאשם עצמו ציינה המאשימה כי בעברו עבירות פליליות אך הן אינן ממנ העניין, הנאשם התקשה לקבל אחריות מלאה על מעשיו עד כי שלל לפני שירות המבחן אלימות פיזית כלפי המתלוננת. הנאשם דחה הצעות לטיפול וכאשר התרצה, לא התייצב לפגישות שנקבעו עמו. בסופו של דבר שירות המבחן סבר כי המוטיבציה שביטא הנאשם חיצונית ולא ניתן לשלול סיכון להישנות ביצוע העבירות.

10. על כן, עתרה המאשימה לקביעת עונשו של הנאשם במרכז מתחם הענישה באישום הראשון ובשליש התחתון של המתחם, באישום השני. בסך הכל עתרה המאשימה לגזור על הנאשם עונש מאסר לתקופה של 12 חודשים לצד קנס, התחייבות ומאסר מותנה, אשר יחול גם על עבירות איומים.

תמצית טיעוני ההגנה

11. ההגנה הדגישה כי כתב האישום מייחס אף למתלוננת אלימות בתגובה להתנהגותו האלימה של הנאשם, כך שתגובת המתלוננת בוודאי לא תרמה להרגעת הרוחות. עוד ציינה ההגנה כי האלימות המתוארת במסגרת האישום הראשון לא הצריכה טיפול רפואי. ההגנה עתרה לקבוע את מתחם העונש ההולם ביחס לאישום הראשון בין מספר

חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר. באשר לאישום השני טענה ההגנה כי נוכח היות המעשה רגעי וללא שנגרם נזק גופני כלשהו, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי עד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. ההגנה הפנתה לפסיקה.

12. בהתייחס לנסיבות הנאשם עצמו הדגישה ההגנה כי הרשעותיו הקודמות של הנאשם התיישנו, כיום הוא עובד עם אביו כהנדסאי בניין, מאז הודה במיוחס לו לא נפתחו כנגדו הליכים נוספים והדבר מלמד על כי ההליך המשפטי מרתיע אותו. ההגנה הוסיפה וציינה כי בשנת 2006 נפגע הנאשם בתאונת דרכים בעקבותיה איבד אחת מעיניו וכיום הוא אוחז ברישיון לשימוש בקנביס רפואי, כאשר בדיקות שתן שמסר נמצאו נקיות משרידי סם רחוב. הסנגור הפנה לתסקירי שירות המבחן שם עלה כי לדברי המתלוננת חלה רגיעה במערכת היחסים הזוגית וכי הנאשם מסייע לה ושותף פעיל בגידול הילדים. כמו כן, המתלוננת שללה התנהגות אלימה מצד הנאשם, על אף הוויכוחים ביניהם.

ההגנה הדגישה כי הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן באופן חלקי בשל שיקולי פרנסה ועתרה שלא להשית על הנאשם עונש של מאסר ולו בדרך של עבודות שירות ברף הגבוה, בשל הפגיעה במשפחתו, שכן הנאשם הוא המפרנס והמשפחה תלויה בפרנסתו.

13. הנאשם ציין לפני כי הוא מצטער ולוקח אחריות מלאה על מעשיו, הסביר את היעדרויותיו מהפגישות בשירות המבחן בכך שלא היה לו רישיון נהיגה עקב שלילה וכן כיוון שהיה עסוק בעבודתו בתל אביב. הנאשם ציין כי הוא תורם ומסייע לאנשים וכיום גם בעת ויכוח הוא לא מתנהל באלימות. הנאשם ביקש את התחשבותו של בית המשפט בגזירת הדין.

דין

14. במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של הגנה על שלמות גופה של המתלוננת, בטחונה ושלווה נפשה. יפים לעניין זה דברי כב' השופט אלרון ברע"פ 149/19 קובי פפיאשוילי נ' מ"י:

"בית משפט זה הדגיש לא אחת את הצורך להחמיר בענישה במקרים של אלימות והתעללות בין בני זוג ... לטעמי, בנסיבות מסוימות נכון אף להחמיר בענישה בגין אלימות נפשית ומילולית בין בני זוג שעלולה להוליד אלימות פיזית בעתיד".

בחינת נסיבות ביצוע העבירות מצביעה על פגיעה ברף הבינוני בערכים מוגנים אלה.

15. כתב האישום מתאר שני אירועי אלימות של הנאשם כנגד המתלוננת כאשר באישום הראשון, תקף הנאשם את בת זוגו, בביתם - בחדר השינה. אין המדובר במעשים של מה בכך, כאשר קריאת האישום הראשון לבדו מגוללת מסכת אלימה וברוטלית של אירוע "מתגלגל" המגלם את התפרצות כעסו של הנאשם על המתלוננת.

איני רואה עין בעין עם הסנגור את הדברים כאשר לטענתו מדובר באירוע קצר ונקודתי. לא מדובר במכה בודדת

אלא בתקיפה למשך מספר דקות הכוללת תפיסת צווארה של המתלוננת, חניקתה וזריקתה על המיטה. אף לאחר מכן, רוחו של הנאשם לא נתקררה ולאחר שהמתלוננת ניסתה להזיזו ממנה והוא נשרט בידו, הוא המשיך לתקוף בכך שירק בפניה והמתלוננת בתגובה לכך ירקה עליו בחזרה. גם כאן לא הפסיק הנאשם את מסכת האלימות וחזר ותקף את המתלוננת בכך שדחף את עגלת התינוק וזרק לעברה סמרטוט ותיק. תקיפה זו, גרמה למתלוננת לחבלות ולסימנים כחולים ברגלה ובידיה וכן היא סבלה מכאבים בצוואר.

כשבועיים עובר לכך (האישום השני), עת המתלוננת החזיקה את בנם התינוק בידה, תקף אותה הנאשם בכך שבעט בישבנה בחוזקה. אמנם לא נגרם נזק בגין תקיפה זו, אך פוטנציאל הנזק גבוה בהיות המתלוננת אוזלת בנפם התינוק וההשפלה אינה פעוטה.

16. בטרם אפנה למדיניות הענישה הנוהגת אזכיר כי **"קביעת מתחם העונש ההולם איננה עניין אריתמטי וכי לבית המשפט נתון בהקשר זה מרחב מסוים של גמישות"** (ר' ע"פ 3877/16 פאדי ג'באלי נ' מ"י (17.11.16)), בהיות מתחם הענישה מגלם שיקולים נוספים של מדיניות ערכית ונסיבות המקרה המסוים ובכלל זה, הנזק שנגרם, הנזק שצפוי היה להיגרם, משך האירוע, היקף האירוע, חומרת האלימות שננקטה ועוד. כאשר מדיניות הענישה היא רק אחד מהם.

17. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה בה הורשע הנאשם רחבה ונסמכת על חומרת המעשים:
א. רע"פ 2750/22 **לילקו נ' מ"י** (9.5.22) הורשע המבקש לאחר ניהול הוכחות בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים בכך שלקח בכוח את הטלפון מידיה של המתלוננת, החל להכותה באמצעותו בראשה, ובידו האחרת הכה אותה באגרופיו. בהמשך, המבקש השליך את מכשיר הטלפון לעבר הכניסה לבית, ומשהמתלוננת רצה על מנת לקחתו, בעט בה. לאחר מכן, הלך המבקש לחדר השינה כאשר מכשיר הטלפון ומפתחות הדירה בידו, ודלת הכניסה נעולה. המתלוננת נכנסה אחריו לחדר השינה, לקחה את המפתחות והחלה לרוץ לעבר הכניסה לבית. המבקש תפס אותה בסמוך לדלת הכניסה, אחז בידה בחוזקה והפילה לרצפה תוך שהוא עומד מעליה. בעוד המתלוננת זועקת לעזרה, המבקש התיישב עליה והחל לחנוק אותה באמצעות ידיו באומרו לה "אני אהרוג אותך וזה יגמר". בתגובה, המתלוננת שלחה ידיה לכל עבר, שרטה אותו, עד אשר הצליחה להשתחרר מאחיזתו ועזבה את הדירה. כתוצאה ממעשי המבקש, נגרמו למתלוננת כאבים בצוואר, בגב ובידיים, והמטומות באמותיה. בית משפט השלום גזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל. ערעוריו לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו.

ב. רע"פ 340/21 **מסרי נ' מ"י** (18.1.21) הורשע המבקש בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש בבת זוג וכן בעבירה של ניסיון תקיפה בנסיבות מחמירות של בת זוג, בגין כך שבעוד המתלוננת בחדר המדרגות, השליך לכיוונה נעל ספורט, אחז בידו בנעל נוספת, יצא לעברה - והחל להכותה בנעלו בחוזקה בגבה ובפניה, תוך שגרם לדימום בשפתייה. בנם הקטין, אשר נכח במקום, ביקש מהמבקש לחדול ממעשיו וניסה להרחיקו מאמו המתלוננת, עד שלבסוף חדל ממעשיו. בית משפט השלום גזר על המבקש 15 ימי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של המבקש וגזר עליו 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי התייחס למתחם שקבע בית משפט השלום וציין כי **"בית משפט קמא קבע מתחם ענישה נמוך במיוחד, הנע בין מספר ימים לשישה**

חודשי מאסר בפועל, מתחם שאינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות נגד בת זוג וגרימת חבלה של ממש, הן לגבי הרף התחתון, העומד ככלל על מספר חודשי מאסר, והן לגבי הרף העליון, בנוסף לרכיבי ענישה נוספים. משכך, לא ניתן משקל מספק לעיקרון ההלימה, ולעומת זאת ניתן משקל עודף לנסיבותיו האישיות של המשיב". בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור וציין כי בית המשפט כלל לא החמיר עם המבקש והוסיף וקבע כי "יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו".

ג. רע"פ 5861/19 פלוני נ' מ"י (2.1.20) הורשע המבקש בשני מעשי אלימות כלפי אשתו בכך שבמקרה אחד הרים את ידו וניסה לתקוף אותה בעוד שכן אשר נכח במקום, מנע זאת ממנו. במקרה השני תקף המבקש את המתלוננת במרפסת ולאחר מכן בתוך הדירה. כתוצאה מכך נחבלה המתלוננת בפניה ובשפתיה, דם ירד מפיה והיא נזקקה לטיפול רפואי. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש ההולם בין ארבעה לארבעה עשר חודשי מאסר וגזר על הנאשם 10 חודשי מאסר. ערעורו לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו.

ד. רע"פ 1884/19 יצחק לולו שמריז נ' מ"י (14.3.19) נדחתה בקשת רשות ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום אשר גזר על המבקש 4 חודשי מאסר בפועל, לאחר שהורשע בתום ניהול הוכחות בעבירות של תקיפה סתם - בן זוג, איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. ערעוריו לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו.

ה. ברע"פ 3415/18 פלוני נ' מ"י (2.5.18) נדחתה בקשת רשות הערעור של מי שהורשע בעבירת איומים ותקיפת בת זוג בכך שתקף את המתלוננת, שהייתה נשואה לו בביתם, תוך שהוא מאיים עליה. בהמשך, הצמידה לחלון, דחפה לעבר החלון, והצמיד מגבת שהייתה בידו לצווארה, וזאת בעקבות ויכוח שפרץ בין השניים. כמו כן, איים עליה כי אם תבגוד בו הוא יהרוג אותה. עוד הורשע בכך שנכנס לחדרה של המתלוננת, אשר ישנה בנפרד ממנו, הטריד אותה, וסירב לצאת מחדרה למרות בקשתה. כאשר הרימה המתלוננת את טלפון הנייד שלה, אגרף המבקש את ידו הימנית, והתקרב אליה בעודה יושבת על מיטתה והוא עומד לידה. כאשר ניסתה להתקשר למטרה, איים עליה באומרו "את יכולה לכבות את זה או שאני אשבור לך את זה". בית המשפט גזר על הנאשם 5 חודשי עבודות שירות. ערעוריו ההגנה לבית המשפט המחוזי ולבית המשפט העליון נדחו.

ו. רע"פ 3077/16 פלוני נ' מ"י (2.5.16) שם נדחתה בקשת רשות ערעור של מבקש אשר הורשע בביצוע עבירה של תקיפת בת זוגו בכך שדחפה למיטה, משך בשערה ובעודו אווז בצווארה כופף את גופה אל הרצפה. הוטלו שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי בסך של 4,000 ₪. בית המשפט העליון קבע כי הבקשה אינה חורגת באופן קיצוני ממתחם הענישה הסביר במקרים אלה.

18. עיינתי בפסקי הדין אליהם הפנו הצדדים ואולם לא מצאתי כי ניתן ללמוד מכולם על מדיניות הענישה הנוהגת במקרה שלפניי. כך למשל, במסגרת ת"פ (נת') 56886-10-20 מ"י נ' אנבאריה (17.2.21) ובמסגרת ת"פ (נת') 28041-02-22 מ"י נ' בן נעים (12.7.22) מדובר במי שעברם הפלילי מכביד יותר בעבירות ממנו העניין (בעניין בן נעים הורשע הנאשם בעבר בהריגת בת זוגו ונדון לשנות מאסר רבות). כמו כן, מעשי האלימות המתוארים בעניין אנבאריה חמורים יותר. בת"פ (ק"ג) 47537-06-17 מ"י נ' בן שבת (7.11.18) נדון עניינו של מי אשר שיתף פעולה בהליך הטיפולי עם שירות המבחן שבא בהמלצה טיפולית-שיקומית בעניינו, שלא כבעניינו.

19. בשים לב למכלול הנתונים והשיקולים שפורטו לעיל, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם באשם לאישום הראשון (עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש) נע בין 5 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל. ולצד האישום השני (עבירות של תקיפה סתם - בן זוג) מתחם הענישה ההולם נע בין מאסר מותנה ל-9 חודשי מאסר בפועל. והכל לצד ענישה נלווית.

20. באיתור העונש המתאים לנאשם בגדרם של מתחמי הענישה שנקבעו, יש ליתן את הדעת למכלול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אלא נוגעות לנאשם עצמו.

בהקשר זה מצטברים בעניינו של הנאשם מספר שיקולים שיש בהם להקל בעונש. ראשית יש להזכיר את הודאת הנאשם במיוחס לו ואת החיסכון בזמנם של העדים במיוחד המתלוננת בעצמה. עוד ראוי להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שהם עלו מטיעוני הסניגור ומתסקיר שירות המבחן ובכלל זה מצבו הרפואי. עוד אציין כי עברו הפלילי של הנאשם אינו ממין העניין וכן כי מאז ביצוע העבירות לא ביצע עבירות נוספות. לבסוף אציין את דיווחה של המתלוננת לפיה קיימת הטבה ורגיעה במערכת היחסים הזוגית והנאשם לא התנהל באלימות כלפיה.

מנגד, לא ניתן להתעלם מחומרת העבירות ומתסקירי שירות המבחן. בהתאם לאמור בתסקירים, ניכר כי לנאשם קשיים להתנהל באופן מקדם במצבי קונפליקט ודחק, קושי בלקיחת אחריות מלאה על מעשיו, הוא נעדר הכרה בצורך בטיפול והתקשה לשתף פעולה עם שירות המבחן וגורמי הטיפול. בסופו של יום, צוין כי במצב הנוכחי לא ניתן לשלול סיכון להישנות ביצוע עבירות בעתיד. נוכח קשייו להשתלב בהליך טיפולי, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

21. אין ספק כי עונש מאסר ולו בדרך של עבודות שירות עשוי לפגוע בנאשם אך אין מנוס מהמסקנה כי לא די בשיקולים המקלים הקיימים כאן, כדי להצדיק השתת עונש שאינו כולל מרכיב ממשי של מאסר.

סוף דבר

22. לאור האמור, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר לתקופה של 7 חודשים לנשיאה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות הדעת מיום 12.2.23.

על הנאשם להתייצב לתחילת ריצוי העונש ביום 16.4.23 בשעה 08:00 בבוקר ביחידת ברקאי עבודות שירות-שלוחת מרכז - רח' לוחמי בית"ר 6, רמלה.

מובהר לנאשם כי היה ולא ישלים מכל סיבה שהיא את עבודות השירות, ימשיך וירצה את העונש מאחורי סורג ובריח.

ב. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים. והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות בתוך המשפחה או איומים.

ג. קנס בסך 1500 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-3 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.5.23 ובכל 1 לכל חודש עוקב. לא ישולם תשלום אחד במועדו - תעמוד היתרה לפרעון מיידי.

ד. הנאשם יצהיר ויתחייב כי היה ויעבור במשך 3 שנים מהיום כל עבירת אלימות בתוך המשפחה או איומים, ישלם את הסך של 2,500 ש"ח. לא יצהיר, יתווספו 10 ימים למאסרו.

ככלשהופקדפיקדוןבתיקעל-ידיהנאשם, הקנס יקוזז מהפיקדון ויתרה תוחזר לנאשםאו לגורםאחרלפיבקשתהנאשם, בהיעדרמניעהעל-פידין.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' ניסן תשפ"ג, 27 מרץ 2023, בנוכחות ב"כ הצדדים והנאשם.